Sange.

II.

—o—

Vi bringer hermed de sidste af de lovede Sange. — Der vil nu tillige blive taget Særtryk af dem. — Herom nærmere i næste Nummer.

Red.

Dronning Margrethe

28. Oktbr. 1412—1912.

Mel.: Der vanker en Ridder.

I henfarne Tider Danmark var i Nød
— Fjenden farer ikke frem med Lempe —
For Fred sukked' Kvinder og Børnene for Brød,
For Livet vort Land maatte kæmpe.

Da sad der en *Kvinde* klædt i Kongeskrud
— Led og Love var saa helt af Lave —
Hun bad og hun bød, og da lød de hendes Bud
Og rensede Dannemarks Have.

Thi viste hin Dronning, from og klog og ren
— Aldrig hendes Navn os gaa af Minde —
At hvor der i Enighed lægges Sten paa Sten,
Er Udgang af Nødstid at finde.

Hun førte sit Folk mod Frihed og mod Fred
— Da er Dagens Byrde let at bære —
Det søndrede Land blev ved Love lagt i Led,
Slig Lovgiver maa vi vel ære.

Fem Hundredaars svundne Slægters Sæd og Skik
Kranser Fru *Margrethes* Navn og Minde,
Dog end ej i Glemme den Frues Visdom gik
— En Lovgiver, skønt kun en Kvinde.

D. P.

Mel.: Droslen slog i Skov sin klare Trille

Danmarks Træ, den lyse Bøg i Lunde,
staar i Sommersus med dunet Blad,
drikker Dug med Løvets tusind Munde,
fanger Sol og gynger Skatten glad, —
dvalebunden nys i Tider trange
taalsom, tavs den stod i Stormes Brag,
samled Kraft og Marv i Nætter lange,
ventet trygt en vaarblaa Løvspringsdag.

Danske Kvinder lagde Frø i Mulde,
Frø, der spired tyst i varme Sind,
blev et haardført Træ i Slud og Kulde,
som nu løves lyst i Sol og Vind.
Liv det drog fra Hjærters rige Brønde,
dybe, dulgte Væld til Roden flød, —
da fik Stammen Kraft og bar den skønne
stolte Krone højt mod Solens Glød.

De, som planted, saa ej Træet skygge,
før de klare, kloge Øjne brast, —
vi som hviler nu i Læet, trygge,
greb dog deres Maal og holdt det fast,
Maalet: i vort eget Bryst at dyrke
for vort Land ny Jord, ny Kræfter frem
og med ærligt Sind og trofast Styrke
rejse Danmark nye frie Hjem.

End vort Land staar ungt med lyse Skove,
Vind og Lærker stryger over Vang,
i dets Dale duver Sædens Vove,
om dets Strande bruser Havets Sang.
Djærve Mænd dets Tarv og Fremgang pleje,
tjene det af Viljens fulde Magt.
og hos dem med Hjærtets Glød i Eje
frie Kvinder staar om Hjemmet Vagt.

Christine Møller.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Ej spørges om Kvinden fra gyldne Palads
ej Kvinden fra Indsidderstue,
vi spørger om Kvinden, som fylder sin Plads,
hun bær' Diadem eller Hue.
Om sart eller grov kommer lidet os ved,
naar Hjærtet blot slaar paa det rigtige Sted.

Hil Kvinden, som samler i Renhed og Tugt
os under Begejstringens Fane,
som Ynglingens Liv giver Spænding og Flugt,
og Manden til Arbejd' kan mane,
som fylder med Lykke og Livsmod sit Hjem,
og bærer i Folket det dygtige frem.

Hil Kvinden, som over sin Gryde, sit Garn,
ej Aandslivets Dagværk forglemmer.
som kæmper for Lys og for Luft for sit Barn,
og Folkelivets Groning forfremmer.
Hver Kvinde, som nemmed i Alvor sit Kald,
skal signes i Hytte og hyldes i Hal.

Zakarias Nielsen.

Mel.: Dej vil al Tid klage og hyle.

En Stormvind gaar over Jorden,
den slider i Hjærtebaand.
Fra Syden og op til Norden
der strides med Aand og Haand.

Her sidder vi Kvinder stille
og stirre tavse derpaa;
hvad Under, om Taarer trille
ved, hvad vi kun halvt forstaa!

Hvad Under vel, om vi længes
og sukke efter Fred?
Thi se! naar Mændene trænges,
da trænges vi Kvinder med.

Da ved de store Møder,
hvor Sandhed i Holmgang gaar
med Løgnen, den Folkeøder,
vort Hjærte i Kamptakt slaar.

Da briste de Sytraadslænker,
som fæste vil os til Støv,
de Smaalighedsbaand, som krænker,
henvejres som visnet Løv.

Marie Wexelsen.

Mel.: Droslen slog i Skov sin klare Trille

Kvinden! Naar i Sang og Digt og Tale
prises Kvindens Magt og Kvindens Kaar
da er Rimet: „Rosenflor i Dale —"
som var Kvindens Liv en evig Vaar;
som var alt, hvad her paa Jord hun skulde,
kun at blomstre, elskes varmt — og dø,
og som trued' ingen Vinterkulde
Kindens Blus og Øjets blanke Sø.

Og dog har hun meget mer' at virke,
meget, som den vise knapt forstaar.
Hun skal bygge med paa Sandheds Kirke,
med paa Fædrelandets Odelsgaard.
Hun er Menneske — ej Blomst, ej Stjærne,
Morgenrøde, Æther, Duft og Damp, —
hun har ikke Hjærte blot, men Hjærne, —
hendes Liv er ikke Leg, men Kamp!

Pauline Worm.